

да дойде Христосъ. Ако вие не сте болни, ако не страдате, Христосъ никога нѣма да ви посети. Кого носятъ майкитѣ на ржетѣ си: малкитѣ деца, или старитѣ баби и дѣдовци? Всички майки, прости и учени, носятъ на ржетѣ си само малкитѣ си деца. Щомъ пораснатъ, тѣ ги оставятъ сами да вървятъ. Дѣдото и бабата се оплакватъ отъ живота си и казватъ: Никой не ни обича. — За да ви обичатъ хората, вие трѣбва да станете като малките деца. Съвременниятѣ хора иматъ криза представа за живота. Като дойдатъ до една по-голѣма възрастъ, тѣ казватъ: Ние не сме деца вече. Ние сме голѣми, всичко разбираме, нѣма какво повече да учимъ. — Не, докато живѣте, човѣкъ трѣбва всѣкога да се чувствува дете. Той трѣбва да бѫде разумно дете, готово всѣкога да възприема, да учи. Има три вида деца въ природата: първата категория наричатъ „деца на забавленията“, които природата забавлява само а не ги учи. Тѣ се наричатъ „галени деца на природата“, защото само играятъ вънъ и се забавляватъ. Втората категория се наричатъ „разумни деца на природата“, които непрекъснато учатъ. Третата категория се наричатъ „деца мѫдреци“, които прилагатъ това, което сѫ научили.

Отъ най-ранното си детство до най-късната си старостъ, човѣкъ трѣбва да запази въ себе си детинския духъ. Рече ли човѣкъ да мисли, че е възрастенъ, че е старъ, той преждевременно е останалъ. Защо трѣбва, като воденица, да повтаря едни и сѫщи нѣща? Защо трѣбва да съжалява за онова, което нѣкога е било, или за това, което сега става? Ако искате да станете гениални, никога не повтаряйте едно и сѫщо нѣщо по два еднакви начина. — Едно време, като бѣхъ младъ, всичко можехъ да направя, но сега — за нищо не съмъ способенъ. Питамъ: Защо туряте хубавитѣ нѣща въ своята млада възрастъ, а лошитѣ — въ старата си възрастъ? Единъ младъ разправя, че наскоро се запозналъ съ една благородна, красива мома. Питамъ: Защо като остана този човѣкъ не разправя, че въ младинитѣ си нѣкога излъгалъ дъщерята на една бедна вдовица и я изоставилъ?

Човѣкъ може да говори за своята младостъ само